

1

— „Jur credință drapelului Statelor Unite ale…“ *Au!*

În clasa a treia tot timpul te împunge cu degetul cineva. De data asta era Norris-Boris-Morris, care mi-a spus în șoaptă:

— Horace.

— O să mă mai gândesc, am răspuns eu, tot în șoaptă.

Numele adevărat al lui Norris-Boris-Morris este Norris. Acum știu, dar la începutul anului îi spuneam pe toate cele trei nume care se termină în „orris“ fiindcă nu-mi puteam nicicum aminti cum îl chema. Lui i-a plăcut treaba asta. Tot încearcă să mă facă să mai pun un nume pe listă. Săptămâna trecută mi-a zis că aș putea să-i spun Glorris, dar n-am vrut. Trebuie să fie un nume adevărat.

— Bine, am spus eu după *Jurământul de credință.* Am să-ți spun „Norris-Boris-Morris-Horace“.

Domnul învățător s-a uitat la mine și s-a prins de ureche. Asta în codul nostru secret înseamnă: „Acum ascultăm!“ Prin urmare, m-am așezat pe scaun așa cum trebuie și l-am ascultat, deși nu a spus decât lucrurile obișnuite: „Să ridice mâna cine este absent“ și „Cine a adus banii pentru lapte?“

Dar imediat după aceea totul a devenit interesant.

— Clementina, te rog să te duci la doamna directoare Rice și s-o chemi aici.

Ori de câte ori învățătorul nostru are nevoie de cineva care să meargă la biroul directoarei, pe mine mă trimite. Asta fiindcă sunt o persoană foarte responsabilă. Bine, recunosc: și fiindcă sunt așa de des trimisă la directoare, încât aș putea ajunge acolo și cu ochii închiși.

Odată chiar am încercat schema asta. Nu v-ar veni să credeți cu câte vânătăi te poți alege din cauza unei cișmele.

Când am intrat în birou, doamna directoare Rice a întins mâna, așteptând să-i dau bilețelul cu isprăvile mele, consemnate de domnul învățător.

— Nu, astăzi n-am vorbit în timpul orei, i-am spus. Azi mă aflu aici doar ca să vă conduc la clasa noastră.

— A, da, a spus ea. E timpul.

În timp ce mergeam împreună pe coridor, i-am amintit doamnei Rice că nici vineri nu fusesem trimisă la ea ca să avem *o mică discuție*.

— V-a fost dor de mine? Domnul învățător mi-a spus că am avut o zi specială. A zis că am început să mă prind ce trebuie să fac în clasa a treia.

— Am băgat de seamă că nu ai venit, Clementina, a spus doamna Rice. De fapt, am auzit că te-ai descurcat foarte bine toată săptămâna. Felicitări!

Învățătorul tău a spus că în ultimele zile tu și el v-ați sincronizat foarte bine.

— Cum adică ne-am *ironizat*?

— V-ați *sincronizat*. Asta înseamnă că ați lucrat bine împreună, că vă înțelegeți unul pe celălalt.

Când am ajuns înapoi în clasă, domnul învățător stătea la catedră, dar a lăsat-o pe doamna Rice să preia comanda, fiindcă ea este șefa lui. El doar zâmbea. Și doamna Rice a zâmbit atunci când a spus:

— Copii, vrem să vă comunicăm ceva.

Asta m-a indus în eroare: m-am gândit că o să ne comunice ceva bun.

— După cum sunt sigură că știți cu toții, a spus doamna Rice, domnul vostru învățător este foarte pasionat de Egiptul antic.

Sigur că știam asta. Toată clasa era plină de mumii, sfincși și piramide, iar de o lună încoace tot ce făceam era legat de Egipt.

Mie asta îmi plăcea. Învățătoarea noastră dinainte era înnebunită după „viața de altădată în prerie". Toate ar fi fost bune și frumoase, numai că ei îi plăceau doar activitățile care se fac înăuntru, cum ar fi confecționarea de bonete și coacerea

turtelor din mălai. Eu aș fi vrut și lucruri care altădată în prerie se făceau *pe afară*, cum ar fi să prindem bizoni cu lasoul sau să căutăm aur, sau să prindem răufăcătorii care stau prin cârciumi și beau bere. Dar fosta noastră învățătoare zicea că nu, că trebuie numai să facem bonete și turte din mălai și să stăm toată ziua pe scaun. Zicea că celelalte lucruri se făceau, într-adevăr, altădată, dar numai în Vestul Sălbatic. Mă lua cu somn numai cât îmi aduceam aminte ce plictiseală îndurasem cu un an în urmă.

Dar n-am adormit, pentru că voiam să aflu veștile cele bune.

— Când am aflat că anul acesta programul „Aventuri pentru dascăli“ constă în efectuarea unor săpături arheologice în Egipt, a continuat doamna directoare, l-am propus pentru acest program pe învățătorul vostru.

Doamna Rice era mândră de isprava ei, dar mie nu prea mi se părea că ar fi așa un lucru grozav.

— Iar acum vă anunț cu mare încântare că în acest weekend am aflat că domnul D'Matz este unul dintre finaliști!

Când doamna directoare Rice a rostit numele învățătorului nostru, ni s-a tăiat respirația, fiindcă „D'Matz“ e un nume care poate suna destul de urât. De fapt poate suna în două feluri. Dacă după „D“ pronunți un „a“, atunci sună aproape ca numele unui oraș și mai înseamnă și un fel de țesătură. Dar dacă atunci când îi pronunți numele nu se aude bine „D“-ul de la început, atunci iese un cuvânt care înseamnă „intestin“. Dar nimănui nu i-ar trece prin minte că i-ai pronunțat numele intenționat așa.

În prima zi de școală atâta m-am străduit să nu greșesc numele domnului învățător, că până

la urmă l-am pronunțat exact așa cum n-aș fi vrut. Și asta nici măcar nu-i o glumă.

Apoi, în pauză, mi-am cerut iertare și i-am explicat domnului învățător că i-am pronunțat numele greșit numai fiindcă îmi era așa de frică să nu greșesc. Domnul D'Matz a spus că înțelege și că știa că o să se întâmple și asta într-o bună zi.

De atunci, toți elevii îi spun pur și simplu „domnule învățător". Nu vrem să mai riscăm nimic.

Dar doamnei Rice nu cred că i-a fost teamă că o să-i greșească numele. Poate că s-a gândit: „Și ce dac-o să mă trimită la director? Doar acolo e biroul meu!"

— Domnul D'Matz va pleca astăzi după pauza de prânz și își va petrece săptămâna împreună cu comitetul programului „Aventuri pentru dascăli". Dar îl vom vedea din nou vineri, când o să mergem la clădirea Parlamentului. Acolo se va ține o ceremonie, la care suntem invitați cu toții, și va fi desemnat profesorul câștigător. După aceea, dacă el va fi cel ales, domnul D'Matz va zbura spre Egipt, unde va începe marea aventură.

Din nou, atunci când doamna Rice a pronunțat numele domnului învățător, ni s-a tăiat respirația,

așa că aproape că n-am mai băgat de seamă ce a spus în continuare. Numai că am auzit:

— Asta înseamnă că domnul învățător va lipsi tot restul anului școlar.

După care doamna Rice a continuat să vorbească. Dar mie îmi tot răsunau în urechi cuvintele „va lipsi tot restul anului școlar“ și n-am mai auzit nimic altceva.

M-am uitat la domnul învățător. Mă așteptam să sară în picioare și să spună: „Nu, îmi pare rău, doamnă Rice! Nu pot lipsi tot restul anului, fiindcă am promis că o să fiu aici. Am stat drept în fața elevilor mei și le-am spus: «În acest an școlar eu am să fiu învățătorul vostru». Și cum anul școlar încă nu s-a încheiat, trebuie să rămân aici și să le predau în continuare. Doar n-am să-mi încalc promisiunea!“

Dar domnul învățător nu a făcut așa, ci a rămas mai departe la catedră, zâmbind spre doamna Rice!

— Aceasta este o *ocazie extraordinară*, a spus doamna directoare Rice, accentuând ultimele două cuvinte. Trebuie să fim foarte mândri de domnul D'Matz.

Toți copiii au început să aplaude și au făcut niște mutre de parcă s-ar fi bucurat foarte mult

pentru această *ocazie extraordinară* și chiar ar fi fost mândri de învățătorul lor. Eu însă nu! Nu cred că e un prilej de mândrie când o persoană își încalcă o promisiune!

RACHETĂ